

Posudek bakalářské práce Zuzany Bartošové

Bakalářská práce Zuzany Bartošové se nezakládá se na usilovném hledání vlastního výrazu, rukopisu nebo nových témat, ale poměrně vydatně čerpá z několika zdánlivě souvisejících tendencí výtvarného umění. Autorka ve své obhajobě uvádí různorodé souvislosti vizuálně nebo ideově více či méně podobné. Představuje svoji práci jako systémové řešení opírající se o prověřené výtvarné počiny. V určitém smyslu tak nevědomky zasahuje odlišnou polohu práce s minulostí, znásilňující tvorbu jiných autorů, rodinných příslušníků, v duchu interpretační manipulace. Bartošová zmiňuje symbolické významové roviny své práce, poukazuje na podstatu sociálních příbuzenských vazeb majících paralelu v principu větvení.

Instalace „Větvení“ koncentruje „selekcí“ výtvarných pojetí: práci s morfologií materiálů, aplikaci řádu, instalaci site specific, prekoncept kolektivní paměti, exkurs do vědních disciplín v podobě fraktálních teorií, ornamentiku ect. Ve své oponentuře se proto nebudu věnovat rozboru obsahu instalace a odhalování uvedených souvislostí, které jsou patrné a které práci zbytnělým „vztahováním se k“ nepříjemně rozmělnují. Zaměřím se proto výhradně na tradiční formální zásady kompozice, materiálového i prostorového působení práce.

Práce je na první pohled dialektikou pravoúhlého řádu a spirály. Konstrukce řešená jako tektonický a statický systém podpěr a překladů, jenž nese křehký prvek, morfologicky podřízený přírodnímu řádu nekonečně rozvíjejícího se fraktálu. Kontrast křivky a vektorem definované hmoty je jakoby znevážen rustikální podobou instalace, jež se upíná k časově poznamenanému materiálu. Otázkou je řešení detailu. Bartošová dřevěné segmenty svazuje plastovými páskami, zda jde o záměr nebo technický detail není patrné. Nelze vydedukovat, jestli použití jednoduchých dočasných spojů má simulovat znásilnění materiálu, nebo je pouze kutilským zjednodušením stavby po vzoru DIY. Na druhou stranu je celkové řešení práce citlivé ve způsobu komunikace s prostorem. Vzhůru se deroucí spirála jakoby stoupala za světlem ve své přirozenosti rostoucích šlahounů. Lidstvo mělo odvěkou potřebu stavět si do oblak rostoucí věže. Autorka ve své obhajobě zmiňuje Tatlinovu „Věž třetí internacionály“, archetypem jistě zůstává Babylonská věž. Možná je instalace, vytvořená jako závěrečná bakalářská práce Zuzany Bartošové metaforou odpovídající věži naší žité současnosti?

Hodnocení: B

MgA. Ladislav Jezbera

